

Desiatky a dary

I. Náčrt

Krátka osnova

1. Základy kresťanského správcovstva – Ž 24,1; 50,10.11; Hag 2,8; Ján 3,16; 1 Kor 4,1.2

2. Desiatky – 1 Moj 14,18-20; 4 Moj 18,21.31; Mal 3,8-10; Mat 23,23; 1 Kor 9,14

3. Dary – 5 Moj 8,18; 2 Kor 8,9; 9,6-8; 1 Kor 16,2

V posledných dvoch lekciách nášho štúdia základov kresťanstva sme hovorili o tom, ako sa nový vzťah obráteného človeka odzrkadlí v jeho životnom štýle. Ukázali sme, aký vzťah by mal mať kresťan ku kultúre a svetu, ktorý nás obklopuje, ako aj k svojmu telu a zdraviu. Kresťanské správcovstvo sa však týka aj materiálnych hodnôt, ktoré sú nám v živote zverené. Na rozdiel od známeho a populárneho porekadla: „O peniaze ide až na prvom mieste,“ v kresťanskom správcovstve nejde na prvom mieste o peniaze, ale o vzťah medzi stvorením a Stvoriteľom.

1. Základy kresťanského správcovstva – Ž 24,1; 50,10.11; Hag 2,8; Ján 3,16; 1 Kor 4,1.2

Ludia už oddávna hľadali zmysel svojej existencie. Biblia nám podáva správu o tom, že na počiatku stvoril Boh človeka a umiestnil ho na našu planétu. On dal nášmu životu zmysel. Povoláva nás, okrem iného, aby sme sa stali správcami všetkého, čo nám bolo zverené. Biblický koncept správcovstva v podstate odpovedá na otázku o zmysle nášho života – a to tak, že ho dáva do súvisu so Stvoriteľom a Vykupiteľom ľudstva.

a) Kresťanské správcovstvo vyplýva z toho, že Boh je Stvoriteľ. (1 Moj 1,1) Aktom stvorenia je Boh vlastníkom všetkého. (Ž 24,1.2; 50,10.11; Hag 2,8) Boh náš svet nielen stvoril, ale ho tiež udržiava. (Žid 1,3; Sk 17,28) Človek teda nikdy nemôže byť vlastníkom, ale len správcom toho, čo mu bolo zverené.

b) Kresťanské správcovstvo je založené na tom, že Boh je Vykupiteľ. (Rim 5,8) Biblia zjavuje Boha ako Boha lásky. (1 Ján 4,7.8) Najhlbšie zjavenie Božej lásky nachádzame vo vtelení, službe, smrti a vzkriesení Ježiša Krista. Táto dávajúca a absolútne nesebecká Božia láska viedla Boha k tomu, že dal padlému ľudstvu Vykupiteľa. (Ján 3,16) Boh v Ježišovi nedal len niečo, ale sám seba. Podstata kresťanského správcovstva spočíva tiež v tom, že máme dať Bohu sami seba, a nielen niečo z toho, čo vlastníme.

Správne pochopenie Božej lásky chráni naše správcovstvo pred zákonníctvom. Správcovstvom a dávaním sa nesnažíme ovplyvniť Boha, aby nás viac miloval, ani si Božiu lásku zaslúžiť.

c) Kresťanské správcovstvo je založené na tom, že človek je správcom. (1 Moj 1,28) Človek sa má starať o stvorenie tak, aby bol zachovaný Bohom ustanovený poriadok. Hriech, ktorý je vzburou proti Bohu a snahou žiť nezávisle od neho, spôsobil, že človek vníma sám seba nie ako správcu, ale majiteľa toho, čo má. Človek má neodolateľnú túžbu žiť sám pre seba. Hriech narušil ľudskú prirodzenosť, priniesol sebeckosť a otroctvo. (Rim 6,17; 3,23) Kristus nás však svojou smrťou z otroctva hriechu vyslobodil. (Žid 2,14.15) Už „nepatríme sami sebe“, ale opäť máme možnosť byť správcami. (1 Kor 6,19; 4,1.2) V moci Ducha Svätého môžeme nájsť zmysel svojho bytia v službe Bohu a druhým.

2. Desiatky – 1 Moj 14,18-20; 2Moj 18,21.31; Mal 3,8-10; Mat 23,23; 1 Kor 9,14

Biblia hovorí o tom, že Boh nás v Kristovi zmieril sám so sebou. Znovuzrodený človek vidí v Bohu svojho Stvoriteľa, Udržiateľa, Vykupiteľa a Pána vesmíru. Golgotský kríž je Boží nástroj, pomocou ktorého nás Boh zbavuje nášho sebeckosť a zamerania sa na seba. Boh si teda robí nárok na celé ľudské srdce. Z nášho času si oddelil, ako už vieme, jednu sedminu. (2 Moj 20,8-11) Z materiálnych vecí Boh od nás požaduje jednu desatinu. Táto desatina sa v Biblii a v dejinách nazýva desiatok.

O dávaní desiatok sa dozvedáme aj z mimobiblických prameňov. Už v Ugarite (14. storočie pred Kr.) obyvatelia mesta prinášali desiatok do chrámu a ďalší desiatok dávali kráľovi. V Babylonskej ríši (6. storočie pred Kr.) sa prinášal do chrámu desiatok z úrody, dobytky, zlata a striebra. Táto povinnosť platila dokonca aj pre kráľa. Desiatky poznali tiež Peržania, Gréci a Rimania.

A) Desiatky v Starej zmluve

V Biblii sa slovo „desiatok“ prvýkrát vyskytuje v príbehu o Abrahámovi a vojne s Kedorlaómerom. (1 Moj 14,18-20) Po víťazstve Abrahám vrátil kráľovi Sodomy všetok majetok, ktorý mu Kedorlaómer ulúpil, a Melchisedekovi, kráľovi Salému, ktorý bol „kňazom najvyššieho Boha“, „dal desiatok zo všetkého“, teda zo zvyšnej koristi. (v. 20) Abrahám teda dáva desiatok zo svojho čistého príjmu. (v. 22-24) Odovzdáva ho Melchisedekovi, ktorý bol služobníkom najvyššieho Boha. Pretože bol zároveň kňazom, Abrahámovi požeňuje. Abrahám svojimi ústami vyznáva, že Boh je Stvo-riteľ a Vlastník nebies a zeme. (v. 22) Skutkom to vyjadri tak, že prináša desiatok. Abrahám vie, že jeho bohatstvo je ovocím Božieho požehnania. (Preto vracia kráľovi Sodomy jeho majetok, aby dal jasne najavo, že bohatstvo nezávisí od moci, ani od požehnania niekoho iného – v. 23) Z teologického hľadiska, vráteniu desiatku vždy predchádza Božie požehnanie. Bez predchádzajúceho požehnania je skutočné vrátenie desiatku nemožné. Desiatok je vyjadrením nášho uvedomenia si Božej dobroty a požehnania, nie prostriedkom, ktorým si ho vymáhame.

Neskôr bolo dávanie desiatkov zahrnuté do zákonov Pentateuchu. Tieto predpisy určovali, z čoho sa má desiatok dávať, ako sa má používať a aký je jeho teologický význam.

Hlavné texty, ktoré hovoria o desiatkoch: 3 Moj 27,30-33; 4 Moj 18,21-32 a Mal 3,8-10. Tieto texty hovoria, že:

a) Desiatok je svätý Hospodinovi. Desiatok patrí Bohu, preto je svätý. Nestáva sa svätým nejakým aktom posvätenia, ale je svätý svojou podstatou – tým, že patrí Bohu. Nie je teda mojím majetkom. Preto je vlastne nesprávne hovoriť o „platení desiatkov“, akoby to bol jeden z výdajov, ktorý musím zaplatiť. Pretože desiatok od počiatku patrí Bohu, mne nikdy nepatrí. Bohu ho iba vraciam. Nemôžem dať Bohu to, čo bolo vždy jeho.

Desiatky a sobota (ktorá je tiež svätá Hospodinovi) majú niečo spoločné. Sobotu a desiatky znesväčujem, keď k nim mám nesprávny vzťah. Tým vlastne vyjadrujem svoj negatívny postoj k Bohu a jeho zmluve.

b) Desiatok sa počíta z „prírastku“. Predpisy vyžadujú priniesť desiatok z úrody poľa a prírastku dobytku. Tento nárast majetku je výsledkom Božieho požehnania. (3 Moj 26,3-5) Prinášanie desiatkov je výraz uznania, že všetko, čo máme, pochádza od Boha a patrí Bohu. Nie je možné s desiatkom manipulovať v snahe získať nejaké osobné výhody. (3 Moj 27,33)

c) Desiatok je určený na sväté účely. Desiatok patrí Bohu. Má byť prinesený do domu Božieho. Je určený pre levitov ako „mzda“ za ich službu. (4 Moj 18,21,31) Desiatok však nie je priama platba kňazom za úroveň ich služieb. Odovzdáva sa Bohu. Boh určuje (a následne leviti), ako desiatky použiť, nie človek, ktorý ich prináša. Kvalita (alebo úpadok) kňazskej služby nemá vplyv na povinnosť prinášať Bohu desiatok.

d) Leviti mali odovzdať desiatok z desiatku, ktorý dostali. Opäť je to Boh, kto určuje, ako sa má desiatok použiť. Leviti sa nemôžu domnievať, že ak desiatky „patria“ im, oni ich odovzdávať nemusia, alebo sami môžu rozhodnúť, ako ich použiť.

e) Neprinášať desiatok znamená okrádať Boha. (Mal 3,8,9) Podľa tohto textu sa za okrádanie považuje tiež neodovzdanie celého desiatku. (v. 10) Považovať desiatok za súčasť vlastných príjmov a nakladať s ním podľa vlastného uváženia znamená okrádať Boha. Okrádame ho aj vtedy, ak desiatok neprinášame do Božieho domu.

Izraelci v dobe proroka Malachiáša považovali svoju ťažkú finančnú situáciu za dôvod, prečo nemusia odovzdávať desiatky. Vysvetľovali si to tak, že ich zložitá situácia je dôkazom toho, že Boh neplní svoju časť zmluvy – nedáva im adekvátne požehnanie. (Mal 3,14) Boh to hodnotil ako okrádanie a vyzval ich: „Vyskúšajte ma...!“ (v. 10) Už predtým ich však volal: „Navráťte sa ku mne...“ (v. 7) Prinášať Bohu desiatky je čin viery. Je zbytočné apelovať na tých, ktorí sa k Bohu nenavrátili (a teda medzi nimi a Bohom nie je vzťah dôvery), aby ho neokrádali.

Tisíce, ba milióny tých, čo sa rozhodli byť v dávaní desiatkov verní, môžu aj dnes dosvedčiť, že deväť desiatín s Božím požehnaním je viac než desať desiatín bez Božieho požehnania. To je však superlogika viery.

B. Desiatky v Novej zmluve

Aj keď Nová zmluva o desiatkoch veľa nehovorí, to, čo tam nachádzame, je pre kresťanov veľmi dôležité.

Na jednej strane Ježiš odsudzuje prinášanie desiatku, ktorým si chce človek získať Božiu priazeň a milosrdenstvo. (Luk 18,12-14) Na strane druhej, desiatky, ktoré prinášame zo správnych pohnútok, Ježiš zaradil medzi záležitosti, na ktoré by sme nemali zabúdať. (Mat 23,23; Luk 11,42)

Apoštol Pavel cituje starozmluvné nariadenie: „Vari neviete, že tí, čo pôsobia v svätej službe, živia sa z chrámu a ktorí slúžia pri oltári, majú podiel z oltára?“ (1 Kor 9,13) Potom prirovnáva levitov a kňazov v Starej zmluve k tým, ktorí v Novej zmluve zvestujú evanjelium. Hovorí, že aj pre nich platí rovnaké pravidlo. „Preto aj Pán nariadil tak, aby tí, čo zvestujú evanjelium, z evanjelia aj žili.“ (1 Kor 9,14) Ten-to princíp považuje za taký dôležitý, že ho uvádza ako

priamy príkaz Ježiša Krista. (Aj keď sa nám nedochoval ani v jedinom evanjeliu.) Na základe tohto princípu Cirkev adventistov s.d. nikde vo svete neprijíma od štátu peniaze na mzdu duchovných, ale platí ich jedine z desiatkov. Najrozsiahljšia diskusia o desiatkoch v Novej zmluve sa nachádza v Žid 7,1-10. Autor rozoberá stretnutie Abraháma s Melchisedekom a typologicky ukazuje na nadradenosť kňazstva Melchisedeka nad kňazstvom Árona. Jeho hlavným argumentom je odovzdanie desiatku. Abrahám dal svoj desiatok kňazovi Melchisedekovi. Ježiš Kristus je kňazom podľa poriadku Melchisedekovho, preto kresťania majú dávať svoje desiatky Kristovi, ktorý je hlavou cirkvi. Tieto verše svedčia o tom, že aj v Novej zmluve sa odovzdávanie desiatkov pokladá za nariadenie ustanovené Bohom.

Okrem toho Pavel zdôrazňuje význam správnej motivácie: „Kto skúpo seje, skúpo bude aj žať, kto však seje štedro, štedro bude aj žať... lebo ochotného darcu miluje Boh.“ (2 Kor 9,6-8) Táto zásada platí rovnako pri daroch, ako aj pri desiatkoch. 5 Moj 8,18; 2 Kor 8,6-8; 1 Kor 16,2

3. Dary – 5 Moj 8,18; 2 Kor 8,9; 9,6-8; 1 Kor 16,2

Dôležitou súčasťou starozmluvnej služby vo svätyni a novozmluvnej bohoslužby boli dary. Stará zmluva sa zmieňuje o daroch a obetiach oveľa častejšie ako o desiatkoch. Izraelci prinášali niekoľko druhov obetí.

Boli to predovšetkým obeť za hriech a vinu. (3 Moj 4 a 5) Tieto obeť sami osebe nemohli zaistiť odpustenie, ale boli symbolom Božieho sklonenia sa k ľuďstvu v osobe a obeti Ježiša Krista, nepoškvrneného Baránka Božieho. (Ján 1,29; Mar 10,45; Rim 3,25; Žid 10,4) Nič z toho, čo prinesieme alebo vykonáme, nám nemôže zaistiť odpustenie a prijatie.

Pre naše dnešné dary majú význam zápalné, obilné a pokojné obeť. (3 Moj 1-3) Zápalná obeť nebola určená ani pre kňazov, ani pre tých, ktorí ju prinášali, ale bola úplne spálená na oltári. (3 Moj 1,9) Vyjadrovala ochotu odovzdať a zasvätiť Bohu celý svoj život; bola symbolom úplného podriadenia sa Bohu.

Obilná obeť bola obeť z plodov zeme. Vyjadrovala závislosť od Boha a uznanie Božieho požehnanie. Pretože sa neprinášali celé plody, ale múka, ktorú človek musel zomlieť, obeť vyjadrovala tiež ochotu človeka spolupracovať s Bohom.

Pri pokojnej obeti sa časť z obetovaného zvieratá vrátila späť obetujúcemu, ktorý ju zjedol spolu s rodinou a priateľmi. (3 Moj 7,11-21) To boli obeť vďačnosti a chvály Bohu za jeho činy a vedenie. Podobne prinášanie prvotín z úrody vyjadrovalo, že Boh je v živote veriaceho na prvom mieste. (3 Moj 23,9-11; 4 Moj 18,12-13; 5 Moj 18,4; 26,1-11) Vždy, keď Izraelci prichádzali do chrámu, mali priniesť dar. (5 Moj 16,16.17) Dary boli súčasťou bohoslužby. Keď prichádzame k Bohu, máme svedčiť o tom, že sme prijali Božie požehnanie. Dávame tiež z vďačnosti za to, že Boh nám dal silu získať všetko, čo sme nadobudli. (5 Moj 8,18)

Nová zmluva zdôrazňuje, že predovšetkým Boh dáva: každodenný chlieb (Mat 6,11), dážď, úrodu, pokrm (Sk 14,17), život a všetko, čo potrebujeme (Sk 17,25), pokánie (Sk 11,18), víťazstvo (1 Kor 15,57), milosť (1 Pet 5,5), lásku (1 Ján 3,1), múd-rost (Jak 1,5), Ducha Svätého (Sk 5,32), duchovné dary (1 Kor 12,7-10), kráľovstvo (Luk 12,32), večný život (1 Ján 5,4) – a to všetko preto, že nám už dal svojho Syna. (Ján 3,16; Rim 8,32)

Keď sa mudrci prišli pokloniť Ježišovi, priniesli dary. Dobrovoľný dar však automaticky neznamená správny vzťah k Bohu. Dar chudobnej vdovy vyjadroval jej vďačnosť a lásku k Bohu. (Luk 21,1-4) Bohatí však dávali len „časť zo svojho nadbytku“, ako to Ježiš nakoniec odhalil.

Dávanie má byť súkromnou záležitosťou darcu a Boha. (Mat 6,1-4) Ježiš povedal, že keď niečo dávame, nemáme to všade „roztrubovať“. Pripomína tiež, že spoločenstvo sa má postarať o ľudí, ktorí preňho pracujú: „Veď robotník si zaslúži svoj pokrm.“ (Mat 10,10) Zbory v Makedónii (2 Kor 11,9) a Filipách podporovali apoštola Pavla pri jeho kázaní evanjelia. (Fil 4,10-19)

Pavel na viacerých miestach pripomína zbierku, ktorú konali veriaci pre kresťana-nov v Jeruzaleme. (Rim 15,25-28; 1 Kor 16,1-4; 2 Kor 8 a 9)

Naším vzorom v dávaní dobrovoľných darov má byť Kristus, ktorý nás obdaroval. (2 Kor 8,9; 9,8-11) Pavel nežiada, aby každý člen dával rovnaké množstvo. Dávanie má vychádzať z možností každého jednotlivca.

Pavel ďalej pripomína, že dar by sme si mali vopred doma pripraviť. (1 Kor 16,2) Tým nás vedie nielen k **plánovanému dávaniu**, ale aj k tomu, aby sa dávanie stalo rodinnou záležitosťou.

Významným faktom je aj aspekt zodpovednosti pri zaobchádzaní s darmi, ktoré boli zozbierané. Prevzatím a doručením zbierky poveruje Pavel Títa, ktorého mali sprevádzať dvaja ďalší bratia s dobrou povest'ou. (2 Kor 8,17-23; 9,3) Takýmto spôsobom majú veriaci kontrolu nad tým, ako sa zozbierané peniaze použijú.

Jediným zmyslom darov nie je pomoc núdznym. (Rim 15,26; 2 Kor 9,12). Dávanie darov je súčasťou bohoslužby. Dary posilňujú jednotu cirkvi. Sú hmatateľným vyjadrením spolupatričnosti veriacich. Ďalším aspektom dávania darov je snaha dosiahnuť určitú finančnú vyváženosť medzi tými, ktorí majú málo, a tými, ktorí majú viac (2 Kor 8,13-15), a to na základe toho, že cirkev je rodinné spoločenstvo. (Sk 2,44.45; 2 Moj 16,18) Okrem toho, darmi vyjadrujeme svoju kresťanskú lásku voči Bohu; nimi ho oslavujeme. (2 Kor 8,8.24; 9,12) Dávanie darov na hodnotné ciele je tiež jeden z prostriedkov, ako Boh umŕtvuje naše sebecstvo.

II. Výkladové poznámky

1. Abrahám dáva „desiatok zo všetkého“. Nasledujúce verše však ukazujú, že „zo všetkého“ znamená z čistého príjmu. Majetok sodomského kráľa nikdy nepovažoval za svoj. Nedáva tiež desiatok z podielu a útrat svojich spolubojovníkov. (1 Moj 14,22-24)

2. V poradí druhé miesto, kde sa v Biblii hovorí o desiatku, je 1 Moj 28,10-22. Po tom, čo sa Jákobovi, ktorý uteká z domu, zjavil láskavý a starostlivý Boh, ktorý mu prisľúbil svoju ochranu, požehnanie a vedenie, Jákob sľubuje, že verne vráti Bohu desiatok. Jeho sľub prezrádza, že desiatok vníma ako niečo posvätné.

Pretože si Jákob uvedomuje, že Boh je Darca, rozhodne sa dať Bohu desiatok. Je to niečo podobné ako v sobotnom prikázaní: pretože Boh odpočinul, aj my v siedmy deň odpočívame. Skutočne zasvätiť sobotu a priniesť desiatok môže len ten, kto prijal Boha ako svojho osobného Pána a chce nasledovať jeho príklad.

3. 3 Moj 27,30-33 uvádza desiatok medzi dobrovoľnými obeťami a predpismi určujúcimi, akým spôsobom je možné tieto obeť vykúpiť. Táto kapitola hovorí o hlavných zdrojoch príjmu kňazov a svätostánku. Desiatok z úrody poľa mohol byť nahradený peniazmi – jeho finančnou hodnotou plus príplatok 20 %. Desiatok z dobytku nemohli nahradit' takýmto spôsobom. Zrejme preto, že keď človek potreboval obilie na siatbu, mohol desiatok odovzdať v peniazoch. Táto kapitola však vôbec neučí, že by desiatok bolo možné zadržať, použiť na iné ciele a neskôr zaplatiť s prirážkou 20 %!

4. 5 Moj 14,22-27 hovorí o desiatku z poľa a stáda, teda o takom, ktorý sa mohol zjesť. Mal sa priniesť do svätyne, kde ho členovia domácnosti jedli v Božej prítomnosti. Ak bola svätyňa príliš ďaleko, mohol sa desiatok (pretože nebol trvanlivý) vymeniť za peniaze, za ktoré si potom rodina v mieste svätostánku kúpila nejaké jedlo. Aj keď Pán Boh tento desiatok požadoval, patrilo rodine, ktorá ho do svätyne doniesla a tam zjedla. Ide teda o iný desiatok, než ten, o akom sa hovorí v 3 Moj 27 a 4 Moj 18. Rabínska tradícia nazývala tamten „prvým desiatkom“ a tento z 5 Moj 14 „druhým desiatkom“. Bol určený za pokrm a pre radosť Izraelcov počas náboženských sviatkov.

5 Moj 14,28.29 a 26,12-15 hovorí o desiatku, ktorý sa dával každý tretí rok. Bol z plodov zeme a bol určený pre „levitov“ ako tretí desiatok. Zdá sa, že tento predpis upravuje použitie druhého desiatku každý tretí rok na charitatívne účely. (Tobiáš 1,7.8 – apokryfná kniha)

5. Niektorí vykladači Písma sa domnievajú, že Melchisedek bol Kristus. Z Biblie sa to však nedá dokázať. Podľa Biblie bol Melchisedek len typom (predobrazom) na Ježiša Krista. (1 Moj 14,18-20; Ž 110,4) Biblia nehovorí nič o jeho pôvode a o jeho živote vieme len veľmi málo. Vieme, že pôsobil v Sáleme (neskoršom Jeruzaleme), kde bol kňazom a zároveň aj kráľom. Apoštol Pavel nadväzuje na túto skutočnosť a ukazuje, že Kristus – ako nový Melchisedek – je zároveň kráľom aj kňazom. (Žid 5,6-10; 6,20; 7,11-21)

6. Niektorí povedia: „Nemôžem dávať desiatok, pretože mi táto desatina môjho príjmu bude chýbať. Som rád, že vystačím s tým, čo mám.“ Desiatok nie je niečo, čo dávame z toho, čo nám zostane po zaplatení všetkých našich pohľadávok, účtov a nutných výdajov. „Cti Hospodina darmi svojho imania a prvotinami z každého svojho výnosu.“ (Prisl 3,9) Najprv musíme oddeliť, čo patrí Bohu. Takto nás Boh, okrem iného, učí hospodáriť s tým, čo zostalo, a zvažovať, čo naozaj stojí za to, aby sme do toho investovali svoje peniaze.

III. Praktické dôsledky

V dnešnom materiálne orientovanom svete biblické učenie o kresťanskom správcovstve nie je populárne. Naša kultúra nás naučila stotožňovať úspech s hromadením peňazí, materiálneho vlastníctva, moci a prestíže. Ešte aj ako kresťania máme sklon vnímať Boha ako toho, kto má naplňať naše túžby, chrániť nás pred nepríjemnosťami alebo ako sponzora, ktorý má rozdávať hodnotné dary. Ježiš však učí, že šťastie nepríde ako dôsledok toho, čo vlastníme a čo sme nahromadili (Luk 12,15), ale prekvapí tých, ktorí sa naučili nesebecky slúžiť. (Mat 25,31-46)

Tým, že prinášame desiatky a dary, vyjadrujeme, že si uvedomujeme svoje správcovstvo nad zverenými hodnotami a uznávame Božiu zvrchovanosť nad našimi materiálnymi zdrojmi. Keď prinesieme Bohu celý desiatok, nemôžeme povedať, že sme mu niečo dali a že sme štedrý. Vrátili sme Bohu len to, čo mu patrí, pretože desiatok je svätý

Hospodinovi. Desiatok nie je členský poplatok, ktorý platím za príslušnosť k cirkvi, ani daň za to, že som sa rozhodol nasledovať Boha. Naopak. Boh, ktorému všetko patrí, sa delí so mnou, ktorý nemám nič, a ktorý som ho zavrhol. Napriek tomu sa Boh rozhodol obdarovať ma množstvom dobrých vecí. Prinášaním desiatkov a dobrovoľných darov navonok vyjadrujem svoj súčasný pozitívny vzťah k nemu.

Boh určil desiatok na výdaje spojené so zvestovaním a šírením evanjelia. Božie dielo však má aj iné potreby, ako miestne tak aj univerzálne. Preto prostredníctvom dobrovoľných obetí máme možnosť vyjadriť svoju trvalú vďačnosť a chválu Bohu za dobrodenia, ktoré sme od neho prijali. Boh sa prostredníctvom našich desiatkov a darov stará nielen o zvestovanie evanjelia, ale naplňa tiež potreby svojich detí.

Prinášaním desiatkov a darov si pripomíname, že Boh je Stvoriteľ a všetko mu patrí. Všetko, čo máme, je od neho. (1 Kor 4,7) Nasledujeme príklad Pána Boha, ktorý nám dáva rozmanité dary. Kedykoľvek prinesieme Bohu svoj desiatok alebo dar, vyjadrujeme tým, že zavrhuje modlárstvo a materializmus ako spôsob života. Každý dar je novou príležitosťou vyjadriť vzťah lásky a vďačnosti voči Bohu a spolupatričnosti s cirkvou ako Božou rodinou.

Prinášanie desiatkov a dobrovoľných obetí je určitou skúškou viery, pretože sa dotýka oblasti, ktorá je zdanlivo mojím príjmom, teda mojím majetkom. Svojím postojom dávam najavo, že vo svojom živote počítam s Bohom a požehnanie, ktoré od neho mám, nepovažujem za samozrejmé. Ľudia, ktorí sú Bohu verní, zakúšajú pravdivosť slov Písma: „Niektorí dávajú priehrštie a ešte mu pribúda, niektorí šetrí viac ako sa patrí, a má nedostatok.“ (Prísľ 11,24) „Dávajte, a bude dané aj vám... Akou mierou meriate, takou bude namerané aj vám.“ (Luk 6,38)